

. . . друго невидяхъ тѣзи минута освѣнъ земята цѣла покрита отъ тъма, потънѣлъ сѣмъ въ хаоса на страшно сумнѣніе, не знаѣхъ вече да ли има надъ насъ божества, или сѣмъ случайны творенія, и да ли задъ предѣлѣтъ на печалното и ограничено настояще трѣба да имамы надѣжда на бѣдѣще. Кажѣ ми прочее каква е твоята вѣра, развържи ако можешъ сумнѣніята ми.

— Не са чудѣж, отговори Назарянинѣтъ, нито че си былъ понапредъ въ заблужденіе, нито че заблужденіето ти сега са е обърнѣло на пирронизмъ. Преди осемдесетъ години никой человекъ не виждаше съществуваніето на Бога, нито бѣдѣще опредѣлено и вѣрно задъ предѣлѣтъ на гроба. Сега новы догматы убѣждаватъ сѣкиго който може да слушѣ; на оубзи който иматъ очи отвори са вече Небето, Внимавай прочее и слушай.

И съ пламенна ревность и като человекъ, който съ убѣжденіе вѣрва въ вѣрата, който искаше да предаде като огласява подобнѣтъ си, Назарянинѣтъ открь на Апикида истинността който извираше отъ обѣтованіята на Писаніето. Най напредъ той говори заради страстиѣтъ и за чудесата на сына на вышния и като говореше той плач чаше, и послѣ расказа славното възнасеніе на Спасителя и истѣлкува предсказаніята на откровеніето. Той описа еще каквы невестественны наслажденія очакватъ праведнѣтъ въ рай, и огнѣтъ и мѣкыѣтъ конто сѣ жребіи на грѣшницѣтъ.

Сумнѣніята въ който са вълнуватъ днесъ невѣрующѣтъ немахѣ толкози сила въ древнѣтъ времена въ духоветѣ на езычницѣтъ. Тѣ бѣхѣ вече навикнали да вѣрватъ че боговетѣ сѣ живѣли на земята, че и тѣ сѣ приѣмали человекскій образъ и че сѣ участвовали въ человекскыѣ страсти, въ человекскыѣ трудове, въ человекскыѣ тревѣленія. Защо ли друго Херкулесъ, жертвеницѣтъ на когото кадахѣ безчисленны народы, за какво друго той пренеси подвигѣтъ си, ако не за доброто на человекѣтъ? за кой друга цѣлъ отдавахѣ на великаго Аполлона мнимыѣтъ му странствованія? Езычницѣтъ обожавахѣ за богове законоположителѣтъ на земята и благодѣтелѣтъ на человекството и тѣзи признателность ги направи богове. Следователно поевяванѣто на Исуса на земята не можаше да са гледа отъ езычницѣтъ като евленіе ново и странно; но цѣлѣта на истиннаго Бога, който слѣзе на земята и претърпѣ смъртъ, колко по славно са показа на Апикида отъ оубзи който са приписваше на езычскыѣ лжевы божества! Да ли не бѣше на истинна достойно за бога предпріятіе поевяванѣто на Спасителя ва да разсѣе облацѣтъ отъ мрачныя върхъ на гората за да спасе отъ отчаяніе ѣ